

Ahoj, můj případný čtenáři.

To, že Ti Tvůj počítač právě teď otevřel tuhle útlou knížku, není náhoda. My dva se totiž známe. Zrovna tak jako není náhoda, že já, spíše písničkář a básník, jsem začal psát tuhle prózu. Potkalo mě totiž pár zvláštních zážitků, zrovna tak jako potkávají i Tebe. Vršily se a nedaly se potvůrky vtěsnat do formátu běžného života. Zkoušel jsem na ně vyzrát přes poezii, ale jim nevyhovovala její přílišná svobodomyslnost, ve které by se ona zvláštní divnota mohla stát chaosem a nikoli - jak jsem zatoužil - vstupem do jinakosti. Navíc do jinakosti stávající se přijatelnou a přijatelnější. Přitom jsem zjistil, že život, tak jak jsem se ho naučil, či spíše byl naučen, vnímat, je vlastně nuda sycená polopravdami a lží. Nudu může člověk načas zahrnat náhražkami a nedůstojnými šidítky. Ale s pravdou tohle nejde.

Situace a informace, které mě potkávaly, jsem nakonec nasměroval v příběh větvený forbínami, tedy srandou, obyčejnostmi, ale i tragedií. Tohle všechno začalo dávat realitě naprosto jiný rozměr a snad i schopnost a moc udělat ji i mne lidštější. Autor

„Před“ bylo „vše“ a „nic“ zároveň.

A toto „vše“, byla energie v klidu a rovnováze.

„Nic“, to nebyl prázdný prostor, ale byl to neprojevený stav bez času a prostoru... (Tantra)

Prolog

Člověk je možná jediná z entit vesmíru, která má dar svobodný vůle. Jenom proto jsme schopni vývoje. Bytosti dobrý nebo zlý tuto možnost volby nemají. Jsou nám pouhým rámcem vytvářejícím nutnou rovnováhu pro naše směřování a tvůrčí prostor návratu domů.

Proto, vážení, je ve vesmíru o nás takovej zájem. Tedy frcl!

Dám vám otázku: Může bejt anděl zároveň mudrc, klaun, krmič krav i vrah?

Nevíme.

Může to člověk?

Jo!

Může zlo milovat?

Nevíme.

Může to člověk?

Jo!

Může láska ubližovat?

Nevíme.

Může to člověk?

Jo!

Pouze on je ten, kdo se dokáže zároveň chechtat, brečet, snít, bourat, milovat, krást a zabíjet, když ještě chvilku před tím něžně hladil!

Jo, zřejmě jen my můžem naprosto všechno!

Jóóó? Diví se pan Brouček...

Tenhle text, nechť je místem absolutní netolerance k násilí.
(Inspirováno tabulkou na škole v Supetaru. Ostrov Brač)

PRVNÍ ČÁST

1. kapitola

Řekla ... Ahoj, templáři!

Ohlédnu se, nikdo za mnou nestojí.

To myslíš mě?

No, nikdo jiný tady není.

Aha!

Přihodilo se mi to na jedné divoké a opuštěné pláži u Sutivanu.

Nejsem templář. Jmenuju se Matěj.

No jo, povídá. Matěj z My-te-u-ry, Matěj z Asgardu, Matěj z Languedocu, či snad Matěj z bídy?

Já nemůžu bejt templář, byli už dávno vyhubeni. Je to pár století.

Ale co na tom záleží, řekla. Byl jsi templář a doprovázel jsi Magdalenu s Ježíšovou dcerou. Byly jí tehdy čtyři roky a cestovali jste z Konstantinopole do Montséguru v Languedocu. A stalo se to po smrti Ježíše, kterého popravili roku 1086 v Konstantinopoli na popud galadských židů.

Nádech, výdech, nádech!

Magdalena se vracela domů do jihozápadní Francie, kde se jako Merovejka narodila. Byla to jedna ze západních provincií slovanské říše.

No tohle!? Ježíš a Konstantinopol? A území dnešní Francie, jako jedna z provincií ...jaký, že říše?!?

Slovanské, templáři!

Hm, tak jo. Ale toho templáře si prosím tě strč za klobouk!

Ona na to: ...A teď si představ obra, jak stojí rozkročený nad Uralem, ruce má rozpřážené od oceánu na východě až k oceánu na západě a tak vymezuje obrovskou zemi. Byla to Slovansko-Árijská říše. To druhé a třetí slovo na nás působí velmi nepatřičně, ale nedá se s tím nic dělat! Dodnes je to možná největší jednotný územní celek, který na téhle planetě existoval. Jmenoval se Velká Rassenie. A představ si, „spravovali ho špinaví, nevzdělaní, barbarští Slované po tisíce a tisíce let“. Jeho hlavní město se jmenovalo Asgard Irijský. A na tuhle kulturu se mělo zapomenout. Byla postupně vymazávána z lidského povědomí. Shořelo kvůli tomu mnoho věhlasných knihoven, počínaje alexandrijskou, pak athénskou, cařihradskou, etruskou v Římě. Rovněž tak Jardy Moudrého a Ivánka Hrozného. A zno-
vu si představ, že originály shořely, ale „kopie“ se zázračně